

مسائل ایران

سال اول

شماره ۴

بهمن ماه ۱۳۴۱

تشکر از دانشمندان و ارباب قلم و چراغ

در خلال مدت کمی که از انتشار مجله مسائل ایران می گذرد فضلا و دانشمندان اجتماعی مملکت ما مانند استاد عبدالرحمن فرامرزی و آقای علی اصغر امیرانی و مؤسسات مهم از قبیل شورای عالی اداری کشور و شرکت ملی نفت و غیره از هر سو هیئت تحریریه مجله را مورد لطف و مرحمت قرار دادند و بدینوسیله ما را بیش از پیش تشویق و دلگرم نمودند که در این خدمت اجتماعی و بی نظیر راه و روش خود را با تالاقمندی بیشتری ادامه بدهیم. ضمن اظهار خوشوقتی از آنچه تشویق اربابان فضل و دانش و اظهار تشکر بطور نمونه نوشته مدیر خواندنیها را که در مجله شماره ۲۷ مورخ ۴۱/۱۰/۱ درج شده عیناً نقل مینمائیم.

هیئت تحریریه

مسئله جوانان

مهمترین، هوشناکترین و حادثترین مسائلی ایران

هنگام انتشار طرح تشکیل «کنفرانس اقتصادی» بمنظور طرح واحیاناً حل مسائل اقتصادی کشور و استماع خبر تشکیل شورای فرهنگی سلطنتی بمنظور گره گشایی از مسائل مربوط بفرهنگ و زبان فارسی آرزو کردم کاش کنگره ای هم برای حل مسائل کلی و مختلف مملکت از علما و فضلا و زعمای خاصه عقلای قوم و هر مدعی و متهم بفهم و علم و عقلی اعم از دانشکده دیده و یا تجربه کرده تشکیل می شد و در آن هر کس می توانست آزادانه و از روی کمال واقع بینی بی هیچگونه تعصب و غرض هر چه بفکرش می رسد بگوید و مطرح نماید، باشد که از هزار و صد مسئله و مشکل مبهم و دشواری که کشور ما در حال و آینده با آن روبروست مقداری از آن حل و یا لااقل طرح گردد.

تا دیروز در این آرزو بودم، تا اینکه چندی قبل دو شماره از مجله ماهانه «مسائل ایران» ناشر «مطالعات سمینار مسائل ایران» بدستم رسید، روی ۲۵ سال تجربه در نشریه شناسی، نخست بتصور این که بایک نشریه خشک

و پر عدد ورقم، مملو از مطالبی در ردیف عدم با اوراق تبلیغاتی دکاندار جدیدی روبرو هستیم، آنرا باز نکرده، در ردیف نشریات مؤسسات دولتی بگوشه‌ای انداختم، تا این که روز گذشته بخاطر فرار از یکنواختی حلاوت مطالعات و تجدید ذائقه ولو با سر که آنرا گشودم، گشودنی که هنوز هم نتوانسته‌ام ببندم. جماعتی درد آشنا، وطن پرست و انسان دوست، بی هیچ تظاهر و جمعیت سازی و حزب بازی و بدون هیچگونه چشمداشت و توقع مادی و شاید هم با مصرف مبلغ کمی پول و مبالغ زیاده تری از نقد عمر دور هم جمع شده، بسبب محققان حقیقت جو، نه بشیوه سیاستمداران کینه توز دوران هرگونه حب و بغض و تعصب و خالی از قید زمان و نفوذ این و آن مسائل ایران را بین خود مطرح کرده مطالعات و مباحثات خود را که نه تنها برای بیمار کشور بلکه برای پرستاران و پزشکان و کسان و بستگان بلکه برای همسایگان سالم نمایش هم مفید می باشد بروی کاغذ آورده اند.

برای اینکه معلوم شود مقصود این عده چیست؟ و با چه نظری بمسائل نگاه میکنند، کلام «ویلیام جیمز» را که بهترین معرف طرز فکر آنان میباشد و خود در مقدمه آورده اند در اینجا میآوریم و سپس به نخستین مسئله که مسئله جوانان باشد اشاره میکنیم:

«هر کس دور بین تر باشد و در فعالیت هایش مقاصد عالیتر و وسیعتر در نظر بگیرد، در سلسله مراتب انسانی ارجمندتر است چنانکه:

و لنگرد فقط در فکر یک ساعت است - کولبی ب فکر یک روز است - مرد مجرد در اندیشه عمر خودش میباشد. پدر و رئیس فامیل خود را مسئول زندگی تمام خانواده میدانند - رجل میهن پرست برای چند نسل جامعه خود کار میکند دانشمندان و فلاسفه و پیغمبران برای سعادت بشریت می اندیشند.»

یکی از مسائل مبتلا به کشور که در این نشریه بتفصیل در باره آن بحث شده، مسئله جوانان است که دانشمند محترم آقای دکتر ناصرالدین صاحب الزمانی تحت عنوان: جوانی پر رنج: «اصل این طرح، برای عرضه داشت و انگیزش بحث در سمینار مسائل ایران که به همت و رهبری نویسنده‌ی نامی معاصر، ابراهیم خواجه نوری و باران همراه او، اداره میشود تدوین یافته است» نگاشته و مقدمه‌ای از شعر نو سیمین بهبهانی بر آن افزوده اند که من با تمام اگراهی که از این طرز شعر سرودن دارم در آن وصف حالی دیدم که حیقم آمد آنرا حذف کنم.

اینک با قید این مقدمه در مطلع ما عموم خوانندگان بخصوص اولیای امور و مربیان و مسئولان خانواده‌ها و اولیای جوانان و خود آنهارا بخوانند دقیق و بحافظه سپردن این یادداشت و فکر در اطراف آن توصیه و دعوت می کنیم.